

אלימות מינית כלפי ילדינו מפחידה אותנו.

כל כך מפחידה שבמרבית המקרים אנו נוקטים באחד משתי ההתנהגויות הנ"ל:

1. התעלמות והדחקה. אצלנו זה לא קורה ולכן אין צורך לדבר על "דברים כאלה".

2. אזהרות שונות שבמרבית המקרים לא ממש רלוונטיות ו/או מבלבלות ו/או שולחות מסרים סותרים. רוצים כמה דוגמאות:

* "לא לדבר עם מי שלא מכירים". אבל במרבית המקרים הפוגעים הינם אנשים שכן מכירים. ובנוסף – איך יהיו ילדינו חברותיים אם לא ילמדו לפתח שיחה עם אנשים שלא מכירים? הרי כל אחד, לפני שמכירים אותו, הוא לא-מוכר. ומבחינת ילדים, אחרי היכרות ראשונית של ידיעת השם למשל, הופך אדם מ'לא-מוכר' ל'כן-מוכר'.

* ה"אזהרה" מפני מקומות מבודדים, בעיקר בחושך. אבל הנתונים מראים כי האור לא "מחסן" מפני אלימות מינית ובמרבית המקרים אירועים כאלה קורים דווקא בסביבה מוכרת הנתפשת כ"מוכרת ובטוחה".

* "יש אנשים טובים ויש אנשים רעים/לא-טובים שמהם צריך להיזהר". אבל לפעמים הפוגעים הם מהמשפחה שלי; אח, אבא, סבא וכד'. הם הרי לא אנשים רעים. ואם קורה משהו רע, והם לא ה"רעים" אז כנראה שאני זו הרעה...

* "הגוף שלך שייך לך ולאף אחד אסור לגעת בו ללא רשותך, חוץ מ... חוץ ממי? כל אחד מאלה שהוצאנו מחוץ לכלל הזה יכול בהחלט לפגוע, והאם נזדקק לרשות מהילד/ה לכל טיפול המחייב מגע?

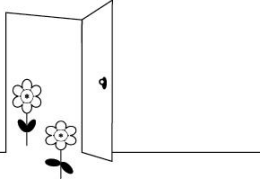
הבנו את הרעיון? אז למה כך אנו מזהירים?

מפני שזה "נוח" לנו, מפני שלא יודעים מה לומר, מפני שחוששים להפחיד את הילד/ה ומפני שאנו מחפשים את הדרך בה לא יקרה לילד/ה שלנו כלום מאלה, מחפשים מניעה כוללת ומוחלטת, מתנהלים בגישה המפוחדת של "מה נעשה אם יקרה לילד/ה שלנו משהו".

ההצעה המוגשת כאן היא לשינוי גישה והתנהלות. הצעד הראשון בגישה זו הוא הקשה ביותר – להבין כי את הפעם הראשונה של הפגיעה לא נוכל למנוע. כלומר להתנהל בגישה של "מה נעשה (או יעשה הילד שלנו) כש...".

חלק משינוי הגישה מצריך הבנה ש:

- הפוגעים אינם "מסומנים", בוודאי אם לא ניתפסו עדיין.
- מרבית הפוגעים אינם הפדופילים האלה שאנו כל כך מפחדים מהם.
- אם הצליח הילד שלנו לומר "לא", לברוח, לצעוק וכד', הרי שהפעם הראשונה כבר התקיימה.

- החשש והפחד של ילדינו מהנושא מקורו, בדרך כלל, בפחד ובחששות שלנו. כלומר איך אנו מתייחסים לנושא, הרבה פעמים, חשוב יותר ממה שנאמר.

ולכן

הדרך "להכין" ילדים לנושא הינה פיתוח תשומת לב פנימה (לתחושות, הרגשות וכד') ולא החוצה (אנשים כאלה ואחרים) יחד עם פתיחת ערוצי תקשורת לחשיפה, בירור תחושה מבלבלת (לאו דווקא עם ההורים).

תקשורת היא המפתח, כחלק מחיי היומיום.

תחילת תהליך זה כדאי לה שתעשה כבר מגיל הגן, דרך משחקי חושים שונים המפתחים תחושות מעבר ל "נעים/לא-נעים".

תהליך זה אני מלמדת, היום, הורים בסדנה של שלושה מפגשים בני כשעתיים כ"א.

אשמח לשיתוף בנושא,

ליאור גל-כהן